

udkomme i en følgende Samling. For det Første vide vi ikke, om den Regering, der maatte være tilstede til den Tid, vil være enig i at forelægge Udkaft til eller virke for en saadan almindelig Lov, og dernæst vide vi ikke, hvorvidt Thingene og Regeringen ville kunne enes om den, saa at det er ganske usikkert, om en saadan almindelig Lov vil kunne ventes at udkomme i næste Samling. Naar dette nu er Tilfældet, saa forekommer det mig, at, da vi ikke ere bundne til Finantsloven, men frit kunne behandle det indbragte Lovforslag, burde vi give dette et saadant Indhold, at det kan være gysligt, indtil det maatte lykkes at faae en almindelig Understøttelseslov for samtlige Invalider, der ere komne til Skade, eller deres Efterladte, for saa vidt Invaliderne have staaet i Statens Tjeneste. Jeg vil derfor bestræbe mig for under Lovforslagets videre Gang at give det et mere varigt Indhold, saaledes at dets Varighed knyttes til det Tidspunkt, da vi kunne faae en saadan almindelig Understøttelseslov som den, jeg her har betegnet. Det er dette, jeg troede her kortelig at burde anmeldte, idet jeg ikke nærmere skal betegne de Udtryk eller Endringer, som derved ville blive nødvendige, men jeg vil spørge for paa Lovens følgende Trin at gjøre Mit til, at den maa faae en mere almindelig Karakter, end den nu har, hvorefter Forhøielsen er indskrænket til et enkelt Aar.

Bojzen: Følge hvad jeg allerede i Hærundervalget har søgt at gjøre gjældende, skal jeg støtte den Antydning, vi have hørt fra den ærede Lovsagsstiller med Hensyn til Udvidelse af dette Lovsforlags Lids-Område. Jeg skal til yderligere Oplysning herom erindre det ærede Thing om, at det Forslag til Pensionering for Underklasserne og til Invalidforsørgelse, som vi have faaet forelagt fra den ærede Krigsminister, i sin næstsidste Paragraf indeholder en Forhøielse af samtlige hidtil givne Invalidforsørgelser, en Forhøielse, som i Forslaget gaar ud paa 15 pCt. Det er § 36 i det forelagte Lovforslag. Angaaende denne § 36 sagde den høitærede Krigsminister, da han forelagde Lovforslaget her i Thinget — jeg tør maaste med den ærede Formands Tilladelse oplæse nogle Linier deraf: — „Sag skyldes iøvrigt her at oplyse, at det er en Tilfældighed, at den sidste Bestemmelse er kommen ind i denne Lov, da den egentlig ikke hører hjemme der. Der er til Finantsministeren indkommet en Mængde Andragender fra forskjellige Invalider om at faae Forhøielse, og han har fundet det fuldstændigt naturligt, at der tilstaaes disse Mænd en lignende Forhøielse som den, der ved tidligere Leiligheder er tilstaaet flere af Statens lavere stillede Bestillingsmænd; men man har ikke skjønnet, at det var hensigtsmæssigt at udstykke den samme Sag i en Masse Smaa-love, og da jeg paa Marineministerens og egne Vegne skulde forelægge dette Lovforslag for det

høie Thing, maatte det være det Naturligste at samle Alt paa eet Sted, og at optage disse Bestemmelser, som i Dvrigt svare til, hvad der her er foreslaaet for kommende Invalider, i denne Lov ved en Tillagsbestemmelse“. Deraf se vi altsaa, at denne Slutningsparagraf i Lovforslaget i Grunden er sluppen ind i det mere for en Nemheds Skyld, for at det Hele kunde være indeholdt i eet Lovforslag, men at det i Virkeligheden er en særegen Lovbestemmelse, saa særegen, at den endogfaa forterer under en anden Minister end den, der har forelagt Lovforslaget. Da Sagen udviklede sig videre, og det viste sig, som den ærede Lovsagsstiller har oplyst, at det var forbundet med Vanskelighed at fremme de egentlige Hovedaffnit af denne Lov, nemlig angaaende Pensionering af Underklasserne og Reglerne for Beregningen og Uddelingen af Invalidforsørgelsen, vendte Tanken sig naturlig til at blive staaende blot ved den næstsidste Paragraf, som angaar Forhøielse af de nu bestaaende Invalidforsørgelser. Da man mødte Modstand mod Omsæt om at faae en Bestemmelse om denne optagen paa Finantsloven, men den ærede Finantsminister derimod erklærede sig rede til at fremme et særligt Lovforslag derom, kom det ikke til en saadan Forklaring i Finantsudvalget, at Meningerne derom ere blevne tilstrækkelig tydeliggjorte fra begge Sider; men jeg maa rigtignok tilstaa, at, naar den ærede Finantsminister der erklærede sig villig til at fremme et særligt Lovforslag derom, kunde jeg ikke opfatte ham anderledes, end at han dermed mente at fremme et Lovforslag, som han selv oprindeligt havde havt til Hensigt at fremkomme med, og som altsaa i og for sig allerede maatte udtrykke, hvad han var villig til at støtte som kommende fra ham selv. Da imidlertid Forslaget af Finantsministeren blev meddelt Hærundervalget, faae jeg, at det kun gik ud paa, at det skulde være gjældende for det ene Finantsaar. Jeg udtalte derfor ogsaa strax i Hærundervalget, at dette forundrede mig, og at jeg ikke kunde tro, at den ærede Finantsminister virkelig kunde gjøre gyldige begrundede Indvendinger imod, at dette Lovforslag skulde gjælde for længere Tidsrum eller i alt Fald, hvad der nu blev antydnet, og hvad jeg vil finde rigtig, at det kom til at gjælde, indtil en almindelig Invalidforsørgelseslov blev givet. Den ærede Finantsminister mente vel, at det var vanstædigt at gaa ind paa noget Saadant; men jeg føler mig dog fremdeles overbevist om, at, naar vi fortsætte at forhandle derom, kan der ikke siges saadanne Grunde derimod, at det ikke maatte kunne gennemføres, og jeg skal derfor anbefale det Endringsforslag, den ærede Lovsagsstiller har antydet, og som skal komme frem under Sagens videre Gang.

Justitsministeren: Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa det Spørgsmaal, som blev